

Девојка се въ ръцете му бѣхти.
Отговаря Индже воевода:
— Не бѣхти се, не кърши, девојко,
Сини очи — у менѣ да се впиватъ,
Вита снага — о менѣ да се вие,
Али устни мене да целуватъ. —

Девојка се и кърши и бие:
«Не за тебѣ, за другиго сж тие!»

Блясна ножъ — девојки у сърцето...
Ето де я зафърлиха мъртва...
Конь до коня, юнакъ до юнака
Пролетяха, — стѣпкаха ме въ мрака —
Какъ да дойда и какъ да приказвамъ
Тихи думи, посреде тихи нѣщи?!»

Роса роси, зора зори ранна,
Грейна слънце — ранѣ Босилко стана.

Ала мъртва девојка не буди
Ни росица, ни зора, ни слънце.
На сърце ѝ черна рана зее,
Крѣвь засъхла вече се не лее...
А Инджето? — Кържалии води
По белий святъ, за черни неволи —

За да може, който преживее,
Песни, съ клетва на устни, да пее.